

Meilė Jančorienė-Rinkevičiūtė

RAGANŲ KLUBAS

12 POKALBIŲ
SU LIETUVOS
RAGANOMIS,
BIOENERGETIKAIS,
EKSTRASENSAIS,
ASTROLOGAIS...

TURINYS

Ižanga / 9

1. Trešnė ir magija / 9
2. Norėdami jums padėti, turime truputiuką apgauti / 13
3. Jie veikia žmonių emocijas, bet neprisiima atsakomybės / 20

1 skyrius. Dvasiniai vadovai / 27

Vaivorykščių tiltai / 29

Susitikimas su bioenergetiku Andžejumi Kučinskiu

Skrydžio jausmas / 57

Susitikimas su meistre Ingrida Pukaite

Šviesioji sielos kelionė / 95

Susitikimas su dvasinio tobulėjimo centro vadove

Nijole Gabija Wolmer

2 skyrius. Gydantieji kūną ir sielą / 131

Auksinė auros šviesa / 133

Susitikimas su reiki praktikais Jolanta ir Sigitu

Raudona tekanti saulė / 163

Susitikimas su vaizdinių medicinos specialistu

Vyteniu Sinkevičiumi

Vynuogių sultys / 191

Susitikimas su smegenų programuotoju

Vasilijumi Čepelovu

3 skyrius. Ekstrasensai ir būrėjai / 219

Atominė jėgainė / 221

*Susitikimas su vyriausiąja Lietuvos ragana
Vilija Lobačiuviene*

Likimo ženklai / 253

Susitikimas su chirologe Asta Svirkiene

Sugrįžusi iš Anapus / 271

*Susitikimas su Ezoterikų konfederacijos
prezidente Elona Petkeliene*

4 skyrius. Raganos ir magai / 293

Gėlių sūnus / 295

Susitikimas su magu Leopoldu Malinausku

Baltoji mėnulio šviesa / 319

Susitikimas su būrėja ir užkalbėtoja Roma Vičiene

Raudoni kraujo lašai / 335

Susitikimas su raganiumi Adanatu Gremory

Pabaiga. Kur dingsta TAI? / 351

Priedai

Baltosios magijos gudrybės / 357

Užkalbėjimai / 371

Įžanga

1

Trešnė ir magija

Ši istorija prasidėjo nuo trešnės. Senos, gumbuotos, plačiašakės trešnės, augančios po mano langu... kaimyno sode. Pykstu ant tos trešnės, nes ji užstoja man saulę, pro jos vešlius lapus šviesos spindulėlis neprasisiskverbia. Prieš trejus metus paprašiau kaimyno, kad bent apgenėtų didžiąsias šakas, gal tada daugiau šviesos būtų. „Savo namą patraukite toliau nuo tvoros, ir bus šviesu“, – piktai atsakė.

Kantriai laukiau tikėdamasi, kad kaimynas susipras. Nepykau, neburnojau, nieko blogo jam nelinkėjau. Tačiau atsitiko taip, kad jis susirgo sunkia liga, o po pusmečio iškeliavo į aną pasaulį. Vaismedis liko žaliuoti po mano langu.

Susipažinau su naująja kaimyne. Tai jauna gydytoja, viena auginanti mažą sūnelį. Na, pamaniau, su moterimi tikrai pavyks susitarti. Papasakojau jai istoriją apie trešnę ir paprašiau leisti mums patiems apgenėti išsikerojusias šakas. Kaimynė atsakė: „Ar tikrai užstoja šviesą? Negali būti!“

Iš tiesų žiemą trešnė šviesos neužstoja. Pro jos šakas matau kaimynės namo stogą ir languose judančius žmones. Tyliai po baltais sniego patalėliais snaudžia šakos ties mano langu.

Pavasarij, kai pradeda brinkti pumpurai, mano vidinis pasaulis skyla į dvi tarpusavyje kovojančias stovyklas: viena pusė nori džiaugtis baltais trešnės žiedais, kita ima žvanginti ginklais. Juk greitai lapija užgoš langą ir joks šviesos spindulėlis neprasisakverbs.

Palaukiu, kol baigia žydėti, ir imu lapuotąją žudyti: purškiau stipriai veikiančiais chemikalais, keikiu piktais žodžiais. Kai kaimynės namie nėra. Bet trešnė klesti kaip klestėjusi. Gal reiktų griebtis juodosios magijos?

Taip aš pirmą kartą atsidūriau pas raganą. Ji pasakė, kad medžio išdžiovinti negalės – savo galių ji niekada nenaudojanti piktam, nes bet koks blogis grįžta bumerangu. Tačiau davė man patarimą: „Nupirk jauną trešnės medelį, padovanok jį kaimynei ir paprašyk nukirsti senąjį. Turėtų padėti.“ Galiu pabandyti. Bet argi padės...

Susidraugavau su ragana, nes man be galo patinka žmonės, turintys tvirtus principus. Ji papasakojo apie raganų klubą („Raganyną“), kuris renkasi kas savaitę. Raganos, raganiai ir magai susitikę dalijasi naujienomis, aptaria savo darbo problemas. Kaip koks politikų sambūris, pamaniau. „Kodėl taip keistai pasivadinate – raganomis? – paklausiau jos. – Juk pasakose laumės raganos visada buvo pikto lėmėjos, o jūs blogo nedarote.“ – „Mes raganos, nes *regime* daugiau nei kiti, – atsakė ragana, – turime ypatingo jautrumo, daugiau matome ir žinome, dėl to galime padėti žmonėms.“

Ragana ir jos klubo nariai gydo fizines ir dvasines ligas, kalbasi su žmonėmis (gal kaip psichologai?), padeda atsikratyti

įtampos, nerimo, siekti sėkmės ir laimės. Juk dvasinės ligos dabar pačios dažniausios. Visi lekiame, skubame, stengiamės kuo daugiau uždirbti ir kuo daugiau turėti, tad smegenų sraigteliai, pernelyg ilgai ir greitai besisukdami, kartais užstringa. Raganos gali padėti sutaisyti šį mechanizmą, nes moka išvalyti smegenis. Blogas mintis reikia pašalinti, sako jos, tada sraigteliai galės sukstis toliau. Raganos sugeba ir sunkiai sergančius nuraminti, sumažinti fizinius ir dvasinius jų skausmus. Tiesa, jei įtaria rimtą ligą, siūlo kreiptis į gydytojus. Jos – ne visagalės.

Ir dar – raganos gali burti, pranašauti. Jos meta kortas, spėja ateitį pagal delnų linijas, gali daug pasakyti apie žmogų vien pagal gimimo datą. Moka užkalbėti ligas, padeda susirasti gyvenimo partnerį, siekti finansinės gerovės, pagauti sėkmę ir tapti laimingesniems. Nemažai gali mūsų laikų raganos. Žinoma, už šią pagalbą jos turi gauti atlyginimą. Šitaip ir užsidirba gyvenimui.

Tačiau *kaip* jos padeda žmonėms? Kaip vyksta stebuklai? Kokius mokslus baigė, kad įgytų ypatingų galių ir gebėtų pasukti *visa reginčiųjų* keliu?

Apie tai pakalbinau 12 įdomių Lietuvos žmonių, vadinančių save ezoterikais, liaudies medicinos atstovais, būrėjais, ekstrasenais, bioenergetikais, raganiais, magais, žiniuoniais, šamanais, astrologais ir t. t. Dvylika asmenybių, turinčių daug patirties ir išminties. Šie žmonės dirba tarytum užribyje, oficialiai jų sugebėjimai nepripažįstami. Tačiau jie tikrai turi tam tikrų ypatingų galių: sugeba gydyti, spėja ateitį, padeda atsikratyti ydų, rasti dingusius žmones ar daiktus, suvokti savo egzistencijos prasmę,

atsikratyti vienu ar kitu charakterio savybiu arba jas išsiugdyti, rasti ramybę ir gerai jaustis.

Girdime apie stebuklingus išgijimus, jaučiame, kaip atspėjamos mūsų mintys, kaip jos kažkokiu nesuvokiamu būdu perduodamos už tūkstančių kilometrų. Sapnuojame pranašiškus sapnus. Kartais pajuntame ypatingą energijos antplūdį ar būseną ir pasijuntame atsidūrę kitoje dimensijoje. Kartais patiriame nesuvokiamai didelį džiaugsmą ir staiga viskas ima klotis kaip sviestu patepta. Tada imame manyti, kad Dievas veda už rankos. Kaip visa tai vyksta? Mus stiprina tai, ko mes nepažįstame, tačiau nuo to darosi ir šiek tiek baugu. Dėl to ir domimės, kad nesigąsdintume.

Visais laikais žmonėms rūpėjo išsiaiškinti tai, ko nesupranta. Garsiausi pasaulio protai analizuoja, kaip vyksta reiškiniai, kuriuos esame linkę vadinti mistiniais. „Kvantinė fizika įrodė, kad mirties nėra...“ – tokių ir panašių frazių vis dažniau galima išvysti populiariuose spaudos leidiniuose. „Tai, kaip mes suvokiame pasaulį, yra tik atspindys...“ „Mes nesame fizinis kūnas, mūsų kūnas – tik indas, kuriame laikinai įsikūrėme.“ „Kiekviena mintis, ištartas žodis ar jausmas sukelia tam tikras vibracijas ir jos veikia aplinką, žmones, visą visatą.“ Ar visa tai – tikra tiesa? Ar tai iš tiesų įrodoma ir egzistuoja? O gal visa tai – tik... placebo efektas? Beje, jis iš tiesų veikia ir, kaip sako garsūs medikai, kartais gali padaryti stebuklus.

Atominė jėgainė

Susitikimas su vyriausiąja

Lietuvos ragana

Vilija Lobačiuvienė

Daugybę metų pažįstu Viliją ir vis dar suku galvą, kodėl ji pasivadino ragana. Juk Lietuvoje raganomis tik kai kurie vyrai savo piktas žmonas vadina, o Vilija – nepikta, ta prasme ji nėra ragana. Tačiau ji – labai energinga, protinga, tvirta ir veikli, žinanti savo vertę. Gal tokias moteris ir vadina raganomis? O jeigu tos moterys dar ir gydyti moka, žino, kokių žolelių arbatos pasiūlyti, moka stebuklingų užkalbėjimų – tai jos gal jau tikros raganos?

Žaibas Vilijos netrenkė

Vilija sako, kad žodis „ragana“ visiškai nereiškia piktos senos burtininkės, skriejančios ant šluotos. Šis žodis turi kitą, kur kas senesnę prasmę. Jis yra kilęs iš veiksmažodžio „regėti“. Ragana – ta, kuri regi daugiau nei kiti. Tačiau yra ir raganų – pikto lėmėjų. Bet tik pasakose.

Raudonplaukė Vilija – smulkių veido bruožų, nedidelio ūgio, liesutė ir nepaprastai judri moteris. Nebūna taip, kad ji nieko neveiktų – nė akimirkos nesėdi rankų sudėjusi. Vienoje jos veido pusėje galima įžiūrėti nudegimo žymę – vaikystėje nutikusios nelaimės pėdsaką. Prieš 15 metų šis randas ant Vilijos veido buvo kur kas ryškesnis, dabar žymė gerokai mažiau krenta į akis. Gal Vilijai padėjo plastikos chirurgai? Man Vilijos veidas atrodo ir gražus, ir įdomus, o ta dėmė jo visiškai negadina. Tačiau Vilija, matyt, jau įpratusi slėpti randuotąją veido pusę – į žmones visada stengiasi atsukti sveikąją.

Vyriausioji Lietuvos ragana savo trobelę ant vištos kojelės (arba – raganos kabinetą) yra įsirengusi netoli Vilniaus stoties, visai šalia garsiojo „Kablo“. Čia ji priima klientus, čia vyksta jaunų raganėlių mokymas. Vilija perduoda savo patirtį ir žinias visiems to pageidaujantiems. Juk kuo mes daugiau žinome, tuo geriau imame suprasti gyvenimą ir aplinkinius, sugebame atpažinti savo jausmus. O kuo geriau tai mokame, tuo mažiau streso patiriame. Ach, tas stresas... Baubas, tykojantis ir miške, ir už

kiekvieno miesto stulpo. Bet kai tą baubą pavadini vardu, jis išsigąsta ir susitraukia iki nykštuko dydžio.

Vilijos kabineto sienos prikabinėtos ant šluotų skriejančių skudurinių raganų. Kabo ir šiuolaikinių raganų nuotraukos: štai čia jos susikaupusios mokosi, čia – linksminasi gamtoje, šokinėja per laužus ir basos bėgioja po žarijas. Kabineto lentynos pilnos knygų apie aiškiaregystę, burtus, astrologiją, stebuklingus gydymo metodus ir nepaprastus pagijimus.

Kaip Vilija tapo tuo, kas yra dabar? Kaip įgavo galių, leidžiančių padėti žmonėms? Sugebėjimų gydyti fizines ir dvasines ligas?

Kai Vilijos to paklausiu, ji ima juoktis: „Ar manote, kad būtinai turėjo nutikti kas ypatinga? Gal žaibas trenkti? O gal aš turėjau po aną pasaulį pakeliauti?“ Vilijos pajuokavimai aštrūs, kartais net skausmingi. Ji ne iš tų sentimentaliųjų – žodžių nevynioja į vatą.

Iš tiesų dauguma aiškiaregių supranta turintys ypatingų gebėjimų tik tada, kai jiems nutinka kas ypatingo: užklumpa sunki liga ir ją jie kažkoku stebuklingu būdu įveikia arba, pakeliaję tamsybės labirintais, prisikelia po klinikinės mirties. Juk net ir garsioji Vanga išvalgos galių įgijo tik tada, kai ją pakėlė stiprus vėjo sūkurys ir taip trinktelėjo žemėn, kad moteris net apako. Kiti sako pradedantys jausti kai ką ypatinga ir atrandantys sugebėjimų gydyti tik pabuvę išėjimo iš šio gyvenimo tunelyje ir pamatę šviesą tunelio gale. Arba – patyrę žaibo smūgį, bet per laimingą atsitiktinumą likę gyvi.

Šiuo atveju Vilija prisipažįsta esanti neįdomi – jai NIEKO nėra nutikę. Ji ir be žaibų ar perkūnų suprato, jog turi prigimti-

nę savybę matyti daugiau nei kiti. Ir suvokė, kad vien gabumų neužtenka, reikia ir žinių.

O prigimtinių gabumų iš tiesų nestokojo. Vilija dar buvo visai maža, kai jos tėvelis pasakė: „Viliūtė tikrai daug pasieks – apie ją kalbės visa Lietuva!“ Matyt, jis dukrytės akyse jau tada išvelgė kažką nepaprasto.

Vilija augo Jurbarkė. Tokio vijurko kaip ši mergaitė miestelio gyventojai nebuvo regėję. Per savo judrumą Vilija patyrė daugybę nuotykių, tačiau liko gyva, užaugo ir baigė vidurinę mokyklą. Studijavo Vilniaus universiteto Filologijos fakultete rusų kalbą ir literatūrą. Tačiau pedagoginis darbas Vilijos nedomino. Mergina suprato, kad jai reikia daugiau ir kad ji privalo save realizuoti, kitaip jausis blogai.

Vilija prisimena, kad jau tais laikais egzistavo tam tikras slaptas būrėjų, žolininkų ir ekstrasensų sluoksnius, tačiau tarp jų buvo labai daug apsišaukėlių, šarlatanų. Greitai ji išmoko pajusti, kas yra kas, kurie žmonės iš tiesų yra gamtos apdovanoti ir regintys daugiau nei kiti, o kurie tik siekia bet kokia kaina užsidirbti daug pinigų.

Dvasinių dalykų mokytis tuo metu buvo galima seminaruose ir konferencijose, retkarčiais rengiamuose didžiuosiuose Rusijos miestuose. Visi mokymai vyko slapta. Juk tie, kas užsiima netradiciniu gydymu (į šį sąrašą buvo įtraukti ir psichiatrai, pirmieji sovietų šalyje pradėję taikyti psichoanalizę ir hipnozę), buvo laikomi... bepročiais. Taikiusieji energinį gydymą taip pat galėjo atsidurti psichiatrijos ligoninėse. Net ir religija buvo iš žmonių

atimta – viešoji nuomonė teigė, kad tie, kas lankosi bažnyčiose, yra tamsuoliai.

Vilija daug skaitė, domėjosi psichologija, ezoterika, bioenergetika – viskuo, kas tuo metu buvo užribyje. Susipažino ir su tais pačiais dalykais besidominčiais Lietuvos mokslininkais ir gydytojais. Nemažai šių šviesuolių kartais rinkdavosi vienoje ar kitoje Vilniaus vietoje pasikalbėti. Tuose susitikimuose dalyvavo ir gydytojas psichiatras A. Alekseičikas, pirmasis Lietuvoje įvaldęs hipnozę. Vilija prisimena ekonomikos ir sociologijos (vėliau – socionikos) dėstytoją Aušrą Augustinavičiūtę, mokslininkę, kuri domėjosi Sigmundo Freudo psichoanalizės teorija, Karlo Gustavo Jungo tipologijos teorija, viešai kalbėjo ir rašė apie sąmonės svarbą. Už tai dėstytoja tuo metu vos neprarado darbo – juk net ir K. G. Jungas buvo laikomas parapsichologu, o jo siūlomi gydymo metodai – šarlataniškais! Naujovėmis besidominti A. Augustinavičiūtė buvo pasmerkta to meto spaudoje: „Kaip gali dėstytoja, turinti ekonomisto išsilavinimą, ką nors aiškinti apie sąmonę, sąmonę? Juk ji – ne psychologė!“

Akupresūra ir akupunktūra tais laikais taip pat buvo neleistini metodai. Minėtuose susitikimuose Vilija susipažino su gydytoja Dalia Baroniene. Ši gydytoja, nors buvo išmokusi akupunktūros Maskvoje, Lietuvoje šio metodo taikyti negalėjo – jei būtų bandžiusi, būtų praradusi darbą. Tačiau atsitiko taip, kad būtent antroji profesija padėjo gydytojai išgyventi. Dar gana jauna ji susirgo glaukoma ir apako. Net ir nematydama galėjo dirbti – juk akupunktūrinių taškų matyti nereikia, juos pakanka

jausti. Gydytoja Dalia gydė žmones adatėlėmis, o vėliau, jau nepriklausomybės laikais, dirbo refleksoterapeute masažo salone „Matančios rankos“.

Žinių semtis Vilija dažniausiai važiuodavo į Rusiją. „Į tuos seminarus ateidavo įvairiausių žmonių. Vieni buvo labai protingi, kiti... puspročiai, – prisimena Vilija. – Pastarieji buvo įsitikinę, kad kuo esi keistesnis, tuo kitiems patrauklesnis, įdomesnis.“ Todėl bandydavo „išplėsti sąmonės ribas“ įvairiausiais, net ir rizikingais, būdais. Vilija prisimena jų eksperimentus, po kurių šie žmonės dažnai negrįždavo į savo pradinę būseną (Vilija pasakė išraiškiau – „likdavo kaip nedavirusios bulvės“). Ji pati į tokius eksperimentus nesiveldavo, nes norėjo išsaugoti blaivų protą.

Rusijoje Vilija susipažino su garsiąja parapsichologe ir bioenergetike Džuna. Jos metodika būsimai raganai labiausiai patiko, atskleidė, kaip iš tiesų galima žmonėms padėti. Vilijai tapo aišku, kad ir pati turi labai daug išmanyti: žinoti, kur žmogaus kūne yra energiniai taškai, kaip teka energija, kur ir kokie energiniai meridianai susikerta. Suprato ir tai, kad reikia domėtis psichologija, perskaityti galybę knygų. Tad ėmė gilintis į K. G. Jungo teoriją, domėtis psichoanalize. Suvokė, kokią svarbią reikšmę turi sąmonėje glūdintys prisiminimai, kiek daug galima pasakyti apie žmogų pagal jo piešinius, kokią didelę reikšmę turi intuicija. Ji išmoko skaityti informaciją, paslėptą veiduose ir delnuose, domėjosi vaistažolių poveikiu, mėnulio fazių įtaka sveikatai ir tuo, kaip veikia mūsų gyvybinė energija.

Išmokusi manualinės terapijos ir osteopatijos, ėmėsi ir šių procedūrų. Osteopatija – toks masažas, kurio metu pirštų galiukais švelniai liečiamas kūnas ir pajuntami slypintys negalavimai. „Aš liečiu kūną, kuriame gyvena siela, – sako Vilija, – kūnas – tai sielos indas, jis taip pat turi būti švarus.“

Lietuvai tapus nepriklausomai, Vilija įkūrė įmonę Lietuvos netradicinės ir liaudies medicinos sąjunga. Vėliau pavadinimą pakeitė į visuomeninę organizaciją Liaudies medicinos centras.

Kaip dirba ragana Vilija

Vieną kartą per mėnesį, tryliktą dieną, ragana Vilija savo kabinete priima bet kokių problemų turinčius žmones, tačiau burti atsisako – sako to daryti nemėgstanti. Kam žinoti ateitį, jeigu jos vis tiek negalima pakeisti? Gyvenk šia diena ir džiaukis. Todėl kiekvieno mėnesio tryliktą dieną Vilija bando padėti dvasinių traumų kamuojamiems žmonėms. Pas ją ateina kenčiantieji po skrybų, praradusieji artimuosius. Visos netektys, Vilijos manymu, yra tam tikra depresijos forma ir ją reikia gydyti. Ji ir gydo, bandydama ištrinti kamuojančias mintis, išvalyti smegenis. Atlikdama gydomąjį ritualą Vilija labai susikaupia. Tada apglėbia rankomis erdvę virš žmogaus galvos ir, savo minčių energiją nukreipusi į tam tikrus taškus jo galvoje, bando ištrinti tas jam ramybės neduodančias mintis.

Kaip išvalomos blogos mintys

– *Vilija, ką duoda toks minčių išvalymas? Ir kodėl jūs taip mėgstate šį ritualą?*

– Kai galvoje tuščia, joje apsigyvena naujos, gražios mintys. Mintys apie ateitį, apie tai, kad, nepaisant patirtos netekties, vis tiek reikia gyventi. Ateina nemažai žmonių, praradusių artimuosius ir tiesiog įstrigusių gedėjimo procese. Jiems aiškinu, kad mirusiuosius būtina paleisti, nes verkdami ir grauždamiesi tik kenkiame jiems. Ir, žinoma, sau. Kartą pas mane atėjo moteris, kuri taip gedėjo savo mirusio vyro, kad net altorėlį namie pasistatė: išdėliojo daugybę nuotraukų, kas dieną pamerkdavo šviežių gėlių. Prie to altoriaus meldavosi kiekvieną dieną ir savo vaikus vertė melstis. Tai moteriai pasakiau: „Kodėl taip elgiesi? Ar manai, kad tavo skausmas didesnis nei kitų? Juk tiek žmonių miršta – nueik į kapines, perskaityk užrašus. Motinos vaikų netenka. O kiek jaunų vaikinių iš karo negrįžo? Jų motinos liko gyventi, nenumirė! Ir tu išgyvensi, neturi teisės galvoti, kad tavo liūdesys didesnis.“

– *Užuot paguodusi, išbarėte ją?*

– Aš jai pasakiau tiesą. Juk ji mąsto egoistiškai! Na ir kas, kad neteko artimo žmogaus, mes visi neteksime. Ir mūsų neteks. Vaikučiai vėžiu suserga ir išeina iš šio pasaulio, o tėvai turi tai išverti. Nereikia taip susireikšminti ir manipuliuoti savo liūdesiu. Tegul gydos depresiją, jeigu jau į ją krito. Jokio gailesčio tokiems nejaučiu. Žinoma, aš jiems to atvirai nesakau, pirmiausia atpa-

laiduoju, užmigdau, sukeliu transo būseną ir ištrinu įstrigusias mintis. Vėliau, jeigu tik įmanoma, kalbuosi – dirbu kaip psichologė.

– *Dažnai žmonės pyksta aplink matydami kitus laimingesnius. Pavydi tiems, kuriems sekasi.*

– Tie, kas pavydi kitiems, tarytum priekaištuoja Dievui: „Kodėl tu, Dieve, man nedavei, o kitam – davei?“ Jie nesupranta, kad patys to nusipelnė... praeituose gyvenimuose. Užuoat pavydėję ar pykę, turėtų stengtis kuo taikiau ir gražiau nugyventi savo gyvenimą, tą, kuris kiekvienam iš mūsų duotas. Tik tada turime šansų kitame gyvenime būti laimingesni. O jei ir vėl pyksime, graušimės ir blogai elgsimės, kitame gyvenime mums bus dar blogiau. Nereikia pykti, juk vis tiek nieko negalime pakeisti. Kiekvienas turime savo karmą. Jei nesusitaikysime, likimas dar kartą trinktelės per galvą.

– *Vilija, ar tie jūsų metodai iš tiesų žmonėms padeda?*

– Jei nepasiekčiau rezultato, nebūčiau populiori šiame darbe. Žmonės sako, kad apsilankius pas mane jiems pagerėja. Jei po kiek laiko vėl kuriam pasidaro blogai, gali dar kartą kreiptis, aš net telefonu galiu konsultuoti. Kai tik pradėjau gydyti žmones Džunos metodu, man iš karto pradėjo sektis.

– *Turite nemažai studentų ir studentų (raganėlių ir magų), mokote juos padėti sau ir kitiems. Ko juos mokote?*

– Dažniausiai mokytis ateina moterys, vyrų – tik vienas kitas. Mokau visko: perduoti energiją, dėlioti kortas, skaityti delno linijas, suprasti, ką sako nuotraukos. Nuskaityti ankstesnius gyvenimus. Atpažinti prakeiksmus ir juos kiek įmanoma panaikinti. Mokau

taškinio masažo, osteopatijos pagrindų, pratimų, kurie padeda sureguliuoti kūnu tekančią energiją, numerologijos, psichologijos pagrindų, net ir kvantinės fizikos pagrindų – paprastai pakviečiu kokį mokslininką, kad apie tai papasakotų. Mano studentai ne tik teorijos išmoksta, jie ir praktiškai viską išbando. Praktikuojant atveriamas toks didžiulis energijos srautas, kad net vibracijos pasikeičia. Kai kuriems jis netinkamas, silpnesnieji pradeda alpti, ima dažniau plakti širdis. Tie, kurie atlaiko, po šių kursų tampa praktikais ir gali padėti sau ir kitiems. Gautos žinios turi būti pritaikomos, jeigu to nedarome, jos pradeda žmogui kenkti. Jeigu žinias pasilieka tik sau, to pakanka – tam asmeniui pasidaro įdomiau gyventi, jis ima matyti pasaulį platesnėje erdvėje, sužino, kad egzistuoja kita, absoliuti tvarka. Mato ženklus, pagal juos kuria savo gyvenimą ir nedaro chaoso jame. Nebando važinėti svetimu keliu ir nepažeidžia kelio ženklų, bet mokosi skaityti tuos ženklus. Nustoja domėtis kitų gyvenimais, nesivelia į apkalbas, išmoksta neįsileisti į savo energijos lauką – tai yra didžiulė apsauga ir pagalba sau.

– *Neįsileisti?*

– Taip, kad negautų neigiamos energijos. Žmonės išmoksta nepykti, o tai yra labai svarbu. Baigusieji kursus ir toliau dirba tą patį, ką ir prieš tai, jie nebūtinai tampa naujai iškeptais raganiais ar būrėjais. Tačiau geriau pažindami save įgauna tikėjimo, o jis suteikia stiprumo. Juk dažnai Dievo šauktis mes pradedame tik bėdai prispyrus. Nueiname kelis kartus į bažnyčią, o tada skundžiamės: „Aš taip meldžiuosi, o man Dievas

nepadeda...“ Sakau: „Žmogau, Dievas tau gal ir davė tą bėdą, kad parodytų, jog jis yra! Ir nemanyk, kad ko nors išmelsi, tiesiog kitaip pradėk žiūrėti į pasaulį, neneik to, ko nesupranti.“ Natūralu, kad ezoteriniai dalykai šiek tiek pakeičia žmogaus filosofinį požiūrį. Juk kiekvienas turime žinoti, kas esame ir dėl ko atėjome į šį pasaulį.

– *Gal mokote ir šamanų metodikos?*

– Ne, nesu šamanė. Šamanas turi būti pririštas prie gyvenamosios vietos, tai – neginčytina tiesa. Šamanai negastroliuoja. Jeigu koks aiškiaregys šamanas sako gydantis įvairiose pasaulio vietose, jis – ne šamanas. Šamanizmas, nors ir senas reiškinys, Lietuvoje tai – naujųjų laikų kryptis, atsiradusi visai neseniai, kai visos kitos nusibodo. Nusibodo ekstrasensai, parapsichologai, nusibodo indų filosofija ir iš Rytų atvykstantys guru. Tada tapo madingi šamanai. O, tai jau buvo kažkas naujo, kažkas tooo-kio... Šamanų atsirado labai daug. Savaitgalį netgi vyko šamanų suvažiavimas! Dalyvavau jame ir džiaugiausi, kad viskas vyko kultūringai. O anksčiau juk visko pasitaikydavo – didžiulė konkurencija, mano nugara tai jausdavo, širpuliai eidavo. Dabar viskas kitaip: pranešimus skaito tikrai išmintingi žmonės, kai kurie jų turi vardą: mokslininkai, gydytojai, fizikai. Nė vienas nenusišneka. Aišku, mes visi dirbame tą patį darbą, tik kitaip tai vadiname. Ar ragana, ar šamanė – juk iš esmės tas pats. Visi mes esame truputį jautresni už kitus, mūsų energinės antenos šiek tiek aukščiau iškeltos.

Esame tarytum atominės elektrinės

– *Vilija, iš kur pati imate energijos, kai reikia jos duoti sergančiam ar liūdesio kamuojamam žmogui?*

– Energijos niekas iš niekur neima, ji tiesiog yra! Kai manęs šito klausia, iš karto matau, kad tas žmogus nieko nesupranta. Manote, kad atidarau kokį katilą ir prisipildau? Kad imu ją iš kokio nors rezervuaro?

– *Aš manau, kad mes kiekvienas imame energiją iš visatos ir perduodame ją kitiems.*

– Nieko panašaus. Gal kas nors ne taip paaiškino? Kiekvienas žmogus – tam tikra energijos stotis, gal atominė elektrinė, gal vėjo jėgainė. Mes kiekvienas esame susieti su aplinka – kūnai kvėpuoja, maitinasi, gyvena. Tačiau jei kuris organizmas iš šios sistemos iškrenta, ima mažėti jo energija ir žmogui pradeda nesisukti, jis tarytum užsiblokuoja. Dideli stiprūs išgyvenimai, nuolat verdantis minčių katilas neleidžia palaikyti ryšio su aplinka. Taip būna tada, kai užsikemša energijos kanalai. Tačiau kitas žmogus, turintis ypatingų sugebėjimų, savo rankomis gali įmagnetinti lauką ir atidaryti energijos kanalus. Ir taip – laikinai arba visam laikui – grąžinti ryšį praradusį žmogų į normalų, sveiką energinį lauką. Bet ne visada tai lengvai pavyksta. Daug kas priklauso ir nuo gyvenamosios vietos, ir nuo šeimos, ir nuo karminių dalykų. Galima atsigauti ir be kito pagalbos, juk kiekvienas žmogus natūraliai jaučia, ko jam reikia: vienas nori važiuoti į kalnus, kitas – prie upelio, trečias – užsidaryti trobelėje, ketvirtas – dirbti

sode, darže, o gal eiti pasilinksminti. Kiekvienas pats jaučia, kaip sureguliuoti savo kanalus, tik reikia įsiklausyti į save.

– *Daug dvasinių problemų patiria emigrantai. Išvažiudami užsidirbti pinigų net neįtaria, kaip sunku bus gyvenant toli nuo Tėvynės.*

– Airijoje labai greitai galima prasigerti. Ten daugeliui mūsų šalies žmonių netinkamos vibracijos, todėl jie grimzta kaip į pelkę. Airija yra pelkių sala, įtraukianti silpnuosius. Sėkmės pasiekusių žmonių Airijoje mažai. Aš klientus konsultuoju skaičiu. Kai kuriems atvirai pasakau, kad dingtų iš ten, kol dar sveiki, į kokią kitą šalį važiuotų, nes tos šalies vibracijos juos pražudys. Anksčiau lietuviai kitame kaime sunkiai prisitaikydavo, ką jau kalbėti apie kitą šalį. Bet dauguma žmonių tik apie materiją galvoja, dvasingumą yra užmiršę. Taip ir nugyvena tokį primatų gyvenimą. Pikti ir niekuo nesidomintys žmonės.

– *Bet ateina toks laikas, kai žmogus ima suprasti daugiau ir pradeda domėtis dvasiniais dalykais.*

– Taip, tada, kai prasideda liga arba apima depresija. Tačiau daugumos juk niekas neištinka, jiems nieko ir nereikia. Tie žmonės – tai patrankų mėsa. Gyvena tik fiziniai kūnai, o kai tie kūnai suserga, vaistais gydomi tol, kol žmogus pasibaigia. Bet... kiekvienam savo.

– *Ar jūs, būdama ragana, galite padaryti stebuklą?*

– Ne, stebuklą aš nedarau. Bet kartais apsilanko žmonių, kurie tikisi stebuklą. Kartą atėjo moteris su negyjančia žaizda kojoje. Bandžiau jai padėti, valandą padirbėjome. Išeidama ji

klausia – ar man dar reikės pas jus ateiti? Ne, sakau, o kam? Galėjote ir visai neateiti, juk aš jūsų nekviečiau. Gal tikitės, kad kas nors per valandą padarys stebuklą ir jūsų koja užgis, o jums pačiai nieko nereiks daryti? Jums nereikės nei svorio numesti, nei mankštintis, nieko? Tik pasėdėsite pas mane, sumokėsite 20 eurų ir stebuklas įvyks? Kodėl manote esanti verta stebuklo? Ką nuostabaus gyvenime esate padariusi? Gal yra žmonių, vertesnių už jus? Dėkite pastangų pati, o pas mane daugiau neateikite, aš nedirbu su žmonėmis, kurie nesirūpina savimi.

– *Tai... sveikatos ir laimės už 20 eurų nenusipirksi?*

– Laimės neįmanoma nusipirkti už jokių pinigų. Esate girdėjusi apie motiną, kuri sūnui nupirko amuletą už 25 tūkstančius litų? Yra gi kvailių... Geriau ta motina sūnui būtų paaiškinusi, kaip susikurti laimingą gyvenimą, o ne tikėtų, kad už didelę sumą pirktas amuletas padarys stebuklą ir atneš laimę. Taip nebūna.

Kaip Vilija tampa gydytoja

– *Ar daug laiko dirbate su kiekvienu? Pavyzdžiui, su ta moterimi, kuri turėjo žaizdą kojoje?*

– Dirbu tol, kol žaizda pradeda gyti. Arba kol įsitikinu, kad padėti negalėsiu. Yra dalykų, kurių aš negaliu įveikti, – tai priklauso nuo ligos priežasties. Bet visada bent kiek suaktyvinu žmogaus išteklius, jo gyvybines jėgas. Atidarau užsiblokavusius kanalus, o tada meridianais ima tekėti energija. Kinai tą patį daro adatėlėmis. Jomis paveikus tam tikrus taškus, per kūną ima geriau

judėti energija, o kartu su ja kapiliarais priteka daugiau kraujo. Kraujas atneša deguonies, tada pagerėja kraujotaka, organizmas pats pradeda valytis, o žaizdos – gyti.

– *Manau, jums reikia turėti ir medicinos žinių?*

– Tose mokyklose, kuriose teko mokytis, man įkalė į galvą, kad reikia įvairiausių žinių. Medicinos pagrindus taip pat esu gavusi, mokiausi to universitete. Be to, daug skaitau, domiuosi viskuo, žinau, kaip veikia fizinis kūnas, žinau daugelio antidepresantų pavadinimus ir jų sudedamąsias dalis. Turiu daug pažįstamų gydytojų specialistų, kuriems galiu paskambinti ir paprašyti, kad priimtų vieną ar kitą žmogų. Juk kartais aš galiu apsirikti, tik energškai jaučiu, kad kažkas ne taip, bet blogos diagnozės nesakau, kol jos nepatvirtina gydytojas. Siunčiu pasidaryti echoskopijos. Pasitaiko, kad randame beprasidedantį vėžį.

– *Ar apsilanko tokių ligonių, kuriuos iš karto siunčiate pas specialistus?*

– Kartą giminaičiai atvežė vyrą, tokį storą, kad jo viena koja – kaip aš visa. Toje kojoje, matau, žioji skylė, limfa teka. „Čia ne rožė, – sakau, – negalėsiu jūsų pagydyti. Manau, kad jums – širdies nepakankamumas, skysčių per daug prisikaupė.“ Bet vyras tvirtina, kad jį kažkokia felčerė patikrino ir pasakė, kad čia rožė, tad patarė atvažiuoti pas mane. Pasakiau, kad jam reikia pas gydytoją, ne pas mane. Kokius reikia padaryti tyrimus, parašiau ant lapelio. Betgi tiems kaimo žmonėms nepatogu vėl pas gydytoją važiuoti. Nenuvažiovo, o to lapelio sūnus savo tėvams neparodė. Tačiau kai jam prasidėjo priepuolis, tėvai iškvietė greitąją ir rado

lapelį. Ligoninės priimamajame jie gydytojo paprašė: „Patikrinkite, gal sūnui tikrai skysčių per daug susikaupė.“ – „Kas tai parašė?“ – paklausė gydytojas. „Lobačiuvienė parašė.“ – „Gal ji ten aparatūrą turi?“ – pasijuokė, bet nenumojo ranka ir patikrino. Buvo susikaupę septyni litrai skysčių, jie jau buvo apsėmę dalį plaučių ir širdies. Vėliau tie žmonės buvo pas mane atvažiuavę, dėkojo už išgelbėtą sūnaus gyvybę. Štai kokius ligonius kartais tenka gydyti...

– *Esu girdėjusi, kad jau kalbėdamasi telefonu kai kuriuos atsisakote priimti.*

– Kartą paskambino viena moteris ir paprašė nuimti užkerėjimą. Pasakiau, kad nepriimu žmonių, kurie prisigalvoja bet ko. Kodėl moteris taip mananti? „Man nesiseka“, – pasiskundė ji. „Ir man nesiseka, – atsakau, – juk jūs dar ne rojuje. Kas gi nutiko?“ Ji: „Man karpų priaugo ant pėdų ir tarpupirščiuose.“ Sakau: „Iš balso jūs man atrodate normali. Tai kodėl nenusigydote karpų? Manote, aš jas nugydsiu? Net nebandysiu! Tiek žmonių laukia su rimtom problemom, o jūs... Kaip jums ne gėda...“ Ji susiprato ir pasakė, kad gal ir gerai, kad paskambino man, reikėjo, kad ją iškoneveikčiau. Daviau jai gydytojo Prušinsko telefoną, pasakiau, kad jis ir karpas nugyds, ir šiaip jau yra pusiau ekstrasensas. Arba, pasakiau, nuvažiuokite į turgų, nusipirkite ugniažolės tepalo ir tepkite – viskas praeis. O tada pabaigiau: „Kur tas jūsų prakeiksmas? Jūs bėdos nematėte? Norite, atsiųsiu jums, kad žinotumėte, kaip iki šiol gerai gyvenote?“

– *Pagąsdinote?*

– Taip, su tokiomis tik šitaip. Buvo dar vienas panašus atvejis. Atvažiuo moteris, kuriai ant veido didelis auglys. Sako, neisiu pas gydytojus, nes bijau, kad man vėžys. Pasisodinau, apžiūrėjau ją ir sakau – čia tikrai ne vėžys. Paskambinau vienam pažįstamam chirurgui ir paprašiau ją priimti. Moteriai pasakiau: „Gal jis dar šiandien turės laiko, juk jūs iš rajono. Kuo greičiau važiuokite, kol dar neapsigalvojote. Praeis jūsų baimė, kitaip pradėsite gyventi.“ Ji manęs paklausė, nuvažiuo. Gydytojas išpjovė auglį – iš tiesų nebuvo jokio vėžio.

Ateities žinoti mums nereikia

– *Keista, kad žmonės pas gydytojus eiti bijo, o pas raganą – ne. Juk aiškiaregė taip pat gali ką nors baisaus išvelgti?*

– Iš tiesų nesuprantu, kodėl žmonės prašo mesti kortas. Ar jie nebijo kortų? O gal tikisi, kad aš jiems meluosiu? Jei kortos rodys mirtį ar sunkią ligą, kodėl turėčiau meluoti? Tik labai stiprūs žmonės gali žinoti, kas jų laukia ateityje, tačiau kam to reikia? Aš tyrinėju ateitį tik tada, kai matau, kad yra rimtų problemų, ir noriu padėti žmogui nepadaryti klaidos. Juk gal jis paprasčiau siai neturi su kuo pasitarti? O gal jam reikia tik patvirtinimo? Metu kortas tiems, kurie ateina po skyrybų, jaučiasi pažeminti, išduoti. Juos nuteikiu, kad viskas bus gerai, pastatau ant kojų. Aš turiu suteikti vilties.

– *Ar iš tiesų galima pamatyti ateitį?*

– Taigi visi žiūri... Galima pamatyti ir sapnuose. Tačiau aš tikrai nesu būrėja, gal pranašautoja arba aiškiaregė. Gal burtininkė, bet ne būrėja. Jeigu žmogus ateina, aš stengiuosi jam padėti netuščiažodžiaudama, todėl mergaičių, kurios kreipiasi tik dėl to, kad sužinotų savo ateitį, nepriimu. Jei jos to nori, tegul eina į būrimo saloną. Žmogui žiūrinėti į ateitį yra uždrausta, jis turi skaityti ženklus, pats domėtis.

– *O gal mes žinodami galėtume tą ateitį pakeisti?*

– Negalėtume, nebent labai ribotai. Aš net ir žinodama, kas manęs laukia ateityje, jos pakeisti negaliu.

– *Aš beveik niekada nespapnuoju. Vadinasi, nematau ateities?*

– Reikia atkurti tokią būseną, kad pradėtumėte sapnuoti. Jautresni žmonės dažniausiai nespapnuoja, o juk sapnuoti tikrai įdomu. Yra tam tikros sapnų programos, metodikos, kurios padeda sapnuoti. Aš pati padarau tam tikrus ritualus, kad galėčiau susapnuoti ir gaučiau atsakymą.

– *Ar gaunate tą atsakymą?*

– Visada. Sužinau, kuo baigsis viena ar kita mano gyvenimo drama. Juk tų dalykų vis tiek negaliu niekaip paveikti. Kai sužinau, kuo visa tai baigsis, galiu nusiteikti vienaip ar kitaip.

– *Sakote, kad galite matyti praeitus gyvenimus, karminę praeitį. Kaip? Ir kam to reikia?*

– Kad žmogus suvoktų, ko atėjo į šį pasaulį. Žinoma, to reikia klausiančiam žmogui, ne tam, kuris tik valgo ir miega. Žmogui, kuris domisi, kodėl jo gyvenimas susiklostė vienaip

ar kitaip, kodėl jo santykiai su šeimos nariais vienokie ar kitokie. Žmonės klausinėja apie jausmus arba apie savo paskirtį gyvenime. Į šiuos klausimus padeda atsakyti reinkarnacija, ankstesni gyvenimai. Kaip? Reikia sukelti žmogui transo būseną, o tada paskatinti jį patį pakeliauti po ankstesnius gyvenimus ir patirti anų gyvenimų potyrius. Tų patyrimų žmonės jau niekada neužmiršta.

– *Ar sunkus vedžioti žmogų po ankstesnius gyvenimus?*

– Taip, visa tai, kas susiję su transo būseną, hipnoze ir telepatija, yra labai sunku. Fiziniai dalykai kur kas lengvesni. Kai darau rankomis masažą ar manualinę terapiją, žmonės manęs gailisi ir sako: „Oi, kaip jūs sunkiai dirbate.“ Atsakau, kad tai lengva, palyginti su tuo, ką reikia daryti, kai vyksta energinis gydymas, kai reikia priversti organą dirbti, žmogui sukelti transą ar hipnozę.

– *Ar ilgai trunka tas vaikščiojimas po ankstesnius gyvenimus?*

Ar pati tai matote?

– Paprastai aš dirbu ne viena, kviečiu visą grupę. Žmogus pats patenka į transo būseną ir keliauja po gyvenimus, o paskui arba pasakoja apie tai, kur buvo, arba ne. Kartais mes nuskaitome jo vidinį pasaulį ir jį sudėliojame. Toks žmogus išeina labai daug supratęs. Jis neklausia, kodėl jo gyvenimas susiklostė vienaip ar kitaip, jis jau žino tai, atpažįsta save tuose gyvenimuose ir supranta, ko nepadarė arba ką ne taip padarė. Vėliau jam viskas ima puikiai klostytis, nes jis jau atsakė sau į kai kuriuos klausimus. Tačiau jei žmogus atėjo dėl sveikatos sutrikimų, dirbu tik su tomis problemomis, neturiu laiko vedžioti po praeitus gyvenimus.